

Tarpai Zsófia
A NYAVALYÁS

Mire hazaért a lopott kenyérrel: beesteledett.
Nem szerette a macskakövet, rongyos lett
tőle a járása. Mindig a mosónő vigyázott rá,
a lépcsőházi. Ma már nincsenek mosónők –
hazamentek a Holdra, megfogyatkozni az éjjel.

Ma már nem szeretjük a lopott kenyér ízét.
Régen sem szerettük, csak megszoktuk,
titkon sárrá válni akartunk, és hímezni tanulni,
és tudni, hogy mikor terítik le a macskakövet –
ezt nem fogjuk megtudni sohasem.

Megmaradtak a harangrozsából kikelt erdők.
A jajgató madárkák az ablaküveg mögött. Azt
szerettük, az ablaküveg keretét. Mikor tövisek
pattogtak le a széléről, mi felszedtük, hogy
sarokban állás közben abból ültessünk rózsát.

Ma már nem állunk sarokba. Régen sem álltunk,
csak beállítottak. Unatkozni szokás, s közben
kertet nevelni. Abból nárciszt, árvácskát szedni.
Ma már hazatalálunk sötétedés előtt. Hogyan
lett kényszerből virág, megtudni – sohasem.